KOULUAIKANI

Kun palaamme kouluvuosiimme, niin monet odottavat sellaista positiivista nostalgiaan paluuta.

Valitettavasti se ei vain onnistu minun tapauksessani, koska Kouluvuodet olivat minulle henkisesti julmaa aikaa.

Ja valitettavasti vain, niin en muistele niitä lämmöllä.

Olin nimittäin todella pitkän ajan todella pahasti koulukiusattu.

Minulla on ollut täysi työ koko aikuisikäni aikana, se etten olisi joutunut katkeruuden ja vihan valtaan.

Pitkäkestoinen koulukiusaaminen teki minusta henkisesti, psyykkisesti ja fyysisesti heikon.

Lisäksi kiusaaminen vaikutti opiskeluuni todella paljon ja en menestynyt esimerkiksi kokeissa hyvin, koska kiusaamisen takia en pystynyt keskittymään niihin.

Voisi sanoa että tietyllä tavalla kiusatuksi joutuminen teki minusta tyhmän.

Se sai minut myöskin lihomaan aikuisiässä.

Sekä alkoholisoitumaan ja yrittämään itsemurhaa.

Ja tässä on joutunut paljon tekemään työtä ,että psyyke on palautunut suhteellisen normaaliksi.

Lisäksi olen joutunut tämän parantelun tekemään yksin ja omin resurssein.

Yhteiskunta ei ole auttanut minua millään tavalla toipuakseni koulukiusaamistraumasta.

Vaikka tietyllä tavalla se on osasyyllinen siihen, koska se antoi sen tapahtua eikä puuttunut asiaan sen tarvitsevalla vakavuudella tai nopeudella.

Lisäksi myöskin fysiikan eteen olen joutunut lenkkejä juoksemaan, sekä salilla käymään, että läski on muuttunut lihakseksi.

Vieläkin kun ajattelen entisiä koulukiusaajiani ja mitä he tekivät minulle, niin saatan joutua sokean raivon valtaan.

Vihassa ja katkeruudessa eläminen ei kuitenkaan ole hyvä asia, koska se vie energiaa ja aikaa oman elämänlaadun, sekä elämäntehtävän rakentelulta.

Myöskin kiusatuksia tulemisen takia on aikuisikääni tullut luonteenpiirre, josta en ole ylpeä.

Kun lapsuudessa en pystynyt puolustamaan itseäni, niin nyt sitten aikuisiällä pystyn.

Riitelen ihmisten kanssa yllättävänkin paljon ja erityisesti netissä.

Ja vaikken sinällään hae riitaa elämääni, niin sitä tulee siihen ihan liikaakin.

Lapsena tuntui että minussa oli magneetti, joka veti koulukiusaajia puoleeni.

Minussa on yhä se magneetti ja nyt se vetää riitoja, sekä riiteleviä ihmisiä elämääni.

Ja nykyään pystyn aika heikosti perääntymään riitatilanteista ensimmäisenä.

Vaikka usein pitäisi.

Siksi olen koittanut nähdä kouluajan kokemukset voimavarana.

Se on auttanut jonkin verran.

Silti sieltä tullut viha on yhä elämässäni isona rasitteena.

Sillä minä oikesti yhä vihaan vieläkin kouluvuosiani ja

etenkin kaikkia niitä paikkoja joissa minua on kiusattu.

Eikä viha tai katkeruus koulukiusaajiani kohtaan jopa vuosikymmenten jälkeen ole täysin lähtenyt minusta.

Puhumattakaan että olisin heille heidän tekonsa anteeksiantanut.

Toisaalta eipä sieltäkään puolelta mitään uskottavaa ja vilpitöntä anteeksipyytelyä tähän suuntaan ole tullut.

Myöskin uskoni yhteiskuntaan ja etenkin auktoriteettijärjestelmään on murentunut, johtuen koulukiusaamisesta.

Aika oli vielä sellaista, että järjestelmä ja opettajat menivät automaattisesti kiusaajan puolelle.

Silloin tuntui että kiusaaminen olikin kiusatun oma vika.

Se teki sen että koin olevani ulkopuolinen koulumaailmassa.

Tietenkin minulla oli muutama ystävä.

Ja olen aikuisikänänikin mieluummin omissa oloissani kuin jossain ryhmässä.

Esimerkiksi erilaisiin työyhteisöihin minun on hyvin vaikea

sopeutua.

Luonteelleni kuitenkin sopii olla omissaoloissani ja vähän miettiä keiden ihmisten kanssa sitä on yhteyksissä ja keiden kanssa ei.

Koen että saan omissa oloissa paljon aikaan.

Tykkään nimittäin kirjoitella paljon ja siihen omissa oloissa oleminen sopii oikein hyvin.

Aikuisiällä yksityisyys on äärimmäisen tärkeää minulle.

Ja se ei tarkoita sitä että olisin yksinäinen.

Se tarkoittaa sitä, että minä olen äärimmäisen varovainen ihmissuhteitten suhteen.

Joten kouluaika ei ollut minulle helppoa, eikä mukavaa ja saan vain kovalla ajattelulla ja työskentelyllä sieltä ne kivat ja mukavat hetket esille.

Totta kai niitäkin oli, koulukiusatun on vain äärimmäisen vaikea niitä muistaa.